

Arrest

nr. 243 137 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Gemeente HOEGAARDEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de gemeente Hoegaarden van 19 februari 2019, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Toshkëz Lushnje op 15 juni 1992.

Op 9 augustus 2011 wordt voor de verzoekende partij een aankomstverklaring opgesteld te Brussel.

Op 21 december 2011 heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een verblijf als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar stiefvader, van Belgische nationaliteit.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 13 juni 2012 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen de voormelde beslissing heeft de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 165.250, d.d. 5 april 2016, heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De burgemeester van de gemeente Hoegaarden heeft op 12 mei 2016 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen de voormelde beslissing heeft de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 174.834, d.d. 19 september 2016, heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring verworpen, nadat de beslissing werd ingetrokken op 17 juni 2016.

Op 29 juni 2016 wordt door de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediend.

De voormelde aanvraag wordt bij beslissing van 22 september 2016 onontvankelijk verklaard, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Op diezelfde dag heeft de gemachtigde ook een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij genomen.

Tegen de voormelde beslissingen heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 185.502, d.d. 18 april 2017, heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 7 november 2016 heeft de raadsman van de verzoekende partij een schrijven gericht aan de burgemeester van Hoegaarden getiteld *'Aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf – artikel 40ter VW'*, waarin wordt aangegeven dat de verzoekende partij op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een recht heeft op verblijf in de hoedanigheid van descendent van haar stiefvader. Verder wordt er op gewezen dat de verzoekende partij reeds recht heeft op een F-kaart op grond van een vorige aanvraag gezinshereniging.

Op 29 november 2016 heeft de gemeente Hoegaarden een e-mail aan de raadsman van verzoekende partij gericht met de volgende inhoud:

"Ik heb de documenten in goede orde ontvangen.

Wij kunnen geen F kaart afleveren.

Wat de gezinshereniging betreft met de moeder (brief van 7 november) gaat niet daar zij ook een verlies van verblijfsrecht gekregen heeft."

De verzoekende partij heeft een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen, enerzijds, de beslissing *"waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt"* en anderzijds, de beslissing *"waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie te geven"*.

Bij arrest nr. 185.503, d.d. 18 april 2017, heeft de Raad de beslissing van 29 november 2016 van de gemeente Hoegaarden *"waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt"* vernietigd. Voor wat betreft de beslissing *"waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie te geven"*, heeft de Raad het beroep verworpen.

De burgemeester van de stad Hoegaarden heeft op 7 november 2017, in antwoord op de aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie, ingediend op 7 november 2016, een beslissing tot niet-inoverwegingneming genomen.

Tegen de voormelde beslissing heeft de verzoekende partij een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 16 augustus 2018 heeft de verzoekende partij een nieuwe aanvraag ingediend voor een verblijf als familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van D. A., van Belgische nationaliteit.

Op 7 februari 2019 heeft de burgemeester van de gemeente Hoegaarden een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 16.08.2018 (datum) door B. G. (naam en voornamen) geboren te Toshkez Lushnje (Albanië) op (in) 16/02/1994 van Albanië nationaliteit, geweigerd

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen dagen:

Reden van de beslissing:

(...)

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:*

x Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Attest onvermogen land van herkomst, bewijs financiële steun in buitenland (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 40bis, 40ter, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

VI. EXPOSE DU TROISIEME MOYEN (subsidaire!)

Pris du défaut de compétence de l'auteur de l'acte, de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation:

- de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;*
- de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*
- des articles 40bis, 40ter et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- des articles 1er à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- l'article 52 de l'arrêté royal du 08 octobre 1981 ;*

1. En droit

Le droit fondamental à la vie privée et familiale, consacré par les articles 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, protègent la vie privée et familiale, en ce compris l'épanouissement individuel.

L'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après LE) :

« § 1 er. Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans les lois ou les règlements européens dont les membres de famille du citoyen de l'Union pourraient se prévaloir, les dispositions ci-après leur sont applicables.

§ 2. Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union :

1 ° le conjoint ou l'étranger avec lequel il est lié par un partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage en Belgique, qui l'accompagne ou le rejoint;

2° le partenaire auquel le citoyen de l'Union est lié par un partenariat enregistré conformément à une loi, et qui l'accompagne ou le rejoint.

Les partenaires doivent répondre aux conditions suivantes :

a) prouver qu'ils entretiennent une relation de partenariat durable et stable dûment établie.

Le caractère durable et stable de cette relation est démontré :

- si les partenaires prouvent qu'ils ont cohabité en Belgique ou dans un autre pays de manière ininterrompue pendant au moins un an avant la demande;

- ou bien si les partenaires prouvent qu'ils se connaissent depuis au moins deux ans précédant la demande et qu'ils fournissent la preuve qu'ils ont entretenu des contacts réguliers par téléphone, par courrier ordinaire ou électronique, et qu'ils se sont rencontrés trois fois durant les deux années précédant la demande et que ces rencontres comportent au total 45 jours ou davantage;

- ou bien si les partenaires ont un enfant commun;

b) venir vivre ensemble;

c) être tous les deux âgés de plus de vingt et un ans. L'âge minimum des partenaires est ramené à dix-huit ans lorsqu'ils apportent la preuve d'une cohabitation d'au moins un an avant l'arrivée de l'étranger rejoint dans le Royaume;

d) être célibataires et ne pas avoir une relation de partenariat durable et stable avec une autre personne;

e) ne pas être une des personnes visées aux articles 161 à 163 du Code civil;

f) n'avoir fait ni l'un ni l'autre l'objet d'une décision définitive de refus de célébration du mariage sur la base de l'article 167 du Code civil.

3° les descendants et les descendants de son conjoint ou partenaire visé au 1° ou 2°, âgés de moins de vingt et un ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent, pour autant que l'étranger rejoint, son conjoint ou le partenaire enregistré visé en ait le droit de garde et, en cas de garde partagée, à la condition que l'autre titulaire du droit de garde ait donné son accord;

4° les ascendants et les ascendants de son conjoint ou partenaire visé au 1° ou 2°, qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent;

5° le père ou la mère d'un citoyen de l'Union européenne mineur d'âge visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° pour autant que ce dernier soit à sa charge et qu'il en ait effectivement la garde. Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, les cas dans lesquels un partenariat enregistré sur la base d'une loi étrangère doit être considéré comme équivalent à un mariage en Belgique.

§ 3. Les membres de famille visés au § 2 qui sont citoyens de l'Union ont le droit d'accompagner ou de rejoindre le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 3, pour autant qu'ils remplissent la condition énoncée à l'article 41, alinéa 1 er. Les membres de famille qui ne sont pas citoyens de l'Union doivent remplir la condition fixée à l'article 41, alinéa 2.

§ 4. Les membres de famille Usés au § 2 qui sont citoyens de l'Union ont le droit d'accompagner ou de rejoindre le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 1° et 2°, pour une période de plus de trois mois pour autant qu'ils remplissent la condition fixée à l'article 41, alinéa 1er. Les membres de famille qui ne sont pas citoyens de l'Union doivent remplir la condition fixée à l'article 41, alinéa 2.

Le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2°, doit également apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes afin que les membres de sa famille visés au § 2 ne deviennent pas une charge pour le système d'aide sociale du Royaume au cours de leur séjour, et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques pour les membres de sa famille dans le Royaume. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte de la situation personnelle du citoyen de

l'Union, qui englobe notamment la nature et la régularité de ses revenus et le nombre de membres de la famille qui sont à sa charge.

Le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 3°, peut être accompagné ou rejoint uniquement par les membres de famille visés aux § 2, alinéa 1er, 1° et 2°, ainsi que par ses enfants ou par les enfants des membres de la famille Usés aux 1° et 2°, qui sont à sa charge, pour autant qu'ils satisfassent, selon le cas, à la condition de l'article 41, alinéa 1er ou 2..

Le membre de la famille Usé au § 2, alinéa 1er, 5°, doit apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes pour subvenir à ses propres besoins ainsi qu'à ceux de son enfant, citoyen de l'Union, pour ne pas devenir une charge pour le système d'aide sociale du Royaume et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte notamment de leur nature et de leur régularité. »

L'article 40ter LE :

« § 1er. Les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, d'un Belge qui a exercé son droit à la libre circulation, conformément au Traité sur l'Union européenne et au Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, sont soumis aux mêmes dispositions que les membres de la famille d'un citoyen de l'Union.

§ 2. Les membres de la famille suivants d'un Belge qui n'a pas fait usage de son droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, conformément au Traité sur l'Union européenne et au Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, sont soumis aux dispositions du présent chapitre :

1° les membres de la famille Usés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, pour autant qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant le droit au regroupement familial;

2° les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, pour autant qu'il s'agit des père et mère d'un Belge mineur d'âge et qu'ils établissent leur identité au moyen d'un document d'identité en cours de validité et qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant le droit au regroupement familial.

Les membres de la famille visés à l'alinéa 1er, 1°, doivent apporter la preuve que le Belge :

1° dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale et tel qu'indexé selon l'article 15 de ladite loi. Pour l'évaluation des moyens de subsistance, il est tenu compte de leur nature et de leur régularité. Par contre, il n'est pas tenu compte des moyens provenant du revenu d'intégration sociale, de l'aide sociale financière, des allocations familiales de base et suppléments, des allocations d'insertion professionnelle et de l'allocation de transition. Il n'est tenu compte de l'allocation de chômage que si le Belge prouve qu'il cherche activement du travail.

Cette condition n'est pas d'application si le Belge se fait accompagner ou rejoindre uniquement par les membres de sa famille Usés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 3°, qui sont mineurs d'âge.

2° dispose d'un logement suffisant lui permettant d'héberger le ou les membres de sa famille qui l'accompagnent ou le rejoignent et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont le Belge apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

3° dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille.

Lorsqu'un certificat de non-empêchement à mariage a été délivré, il ne sera pas procédé à une nouvelle enquête à l'occasion de l'examen d'une demande de regroupement familial fondée sur le mariage célébré suite à la délivrance de ce certificat, sauf si de nouveaux éléments se présentent.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° et 2°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans. Toutefois, cet âge minimum est ramené à dix-huit ans lorsque le lien conjugal ou le partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage est préexistant à l'introduction de la demande de regroupement familial ou lorsque, dans le cas d'un partenariat enregistré conformément à une loi, ils apportent la preuve d'une cohabitation d'au moins un an avant l'introduction de la demande de regroupement familial.

Sans préjudice des articles 42ter et 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies. »

L'article 42 LE :

« § 1er. Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminées par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. La reconnaissance tient compte de l'ensemble des éléments du dossier.

S'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée aux articles 40bis, § 4, alinéa 2 et 40ter, § 2, alinéa 2, 1°, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant.

§ 2. Le droit de séjour de plus de trois mois des citoyens de l'Union est constaté par une déclaration d'inscription. Ils sont inscrits, selon le cas, dans le registre des étrangers ou dans le registre de la population.

§ 3. Le droit de séjour des membres de famille du citoyen de l'Union, qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union, est constaté par un titre de séjour. Ils sont inscrits au registre des étrangers. La durée de validité du titre de séjour est égale à la durée prévue du séjour du citoyen de l'Union qu'ils accompagnent ou rejoignent, et n'excède pas cinq ans à partir de la date de sa délivrance.

§ 4. La déclaration d'inscription et le titre de séjour sont délivrés selon les modalités fixées par le Roi, conformément aux règlements et directives européens.

Ils doivent être demandés au plus tard à l'expiration de la période de trois mois suivant la date d'entrée, auprès de l'administration communale du lieu de leur résidence. Lorsqu'à l'expiration de cette période, aucune déclaration d'inscription ou aucun titre de séjour n'a été demandé, le ministre ou son délégué peut infliger une amende administrative de 200 euros. Cette amende est perçue conformément à l'article 42octies. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation).'

L'article 52 de l'arrêté royal du 08 octobre 1980 (ARE) a été exposé ci-dessus, il y est renvoyé ici.

2. DEVELOPPEMENT DU MOYEN

• Première branche

La décision de refus « au fond » a été prise par l'administration communale, alors que, à supposer que le premier moyen exposé supra ne soit pas fondé, c'est à l'Office des étrangers qu'il incombait de statuer sur la demande, endéans le délai légal de 6 mois.

Les dispositions visées au moyen, et particulièrement l'article 42 LE, sont méconnues.

• Deuxième branche

S'il n'est pas considéré que c'est l'administration communale qui a pris et signé la décision entreprise, il conviendrait à tout le moins de constater que son auteur n'est pas identifiable, à défaut pour la décision d'être dûment signée. A fortiori, la compétence de l'auteur de la décision pour prendre une telle décision ne peut être établie.

Dès lors, la décision souffre d'une irrégularité substantielle (non signée, auteur non identifiable) et la compétence de l'auteur de la décision n'est pas établie.

• Troisième branche

La décision n'est pas valablement motivée en droit, puisqu'elle se réfère à des dispositions de l'arrêté royal, sans suffisamment de précision, et ne vise nullement son fondement dans la loi.

La jurisprudence de Votre Conseil est claire quant à ce (CCE n°150 838 du 14 août 2015) :

«3.1. Sur la deuxième branche du moyen unique, le Conseil rappelle que l'autorité administrative doit, dans sa décision, fournir à l'intéressé une connaissance claire et suffisante des considérations de droit et de fait qui l'ont déterminée, en sorte qu'il peut comprendre les raisons qui la justifient et apprécier l'opportunité de les contester utilement.

En l'occurrence, l'acte attaqué fait uniquement, s'agissant des considérations juridiques qui le fondent, référence à l'article 52, §4, alinéa 5, de l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel est libellé comme suit :

« Si le ministre ou son délégué ne reconnaît pas le droit de séjour, cette décision est notifiée au membre de la famille par la remise d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 20, comportant, le cas échéant, un ordre de quitter le territoire. Il est procédé au retrait de l'attestation d'immatriculation. »

Force est dès lors de constater que la seule référence à l'article 52, §4 susmentionné ne permettait nullement à la partie requérante de connaître la disposition en vertu de laquelle la partie défenderesse lui refusait le séjour sollicité. Le moyen est dès lors fondé, en sa deuxième branche, et dans les limites exposées ci-dessus. Il justifie l'annulation de la décision attaquée.

3.2. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects du moyen unique, dès lors qu'à les supposer fondés, ils ne pourraient conduire à une annulation aux effets plus étendus. »

L'analogie avec le présent cas d'espèce est évident, s'agissant de la même situation et du même type de décision, et le même constat s'impose.

Les obligations de motivation en droit (art. 62 LE ; art. 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 ; principe général de droit administratif) sont manifestement méconnues.

• Quatrième branche

La motivation en fait est insuffisante et incorrecte, méconnaît la teneur des articles 40ter et 40bis LE, et les conditions applicables, à plusieurs égards : elle laisse entendre que le dépôt d'une « attestation d'indigence dans le pays d'origine » et « la preuve du soutien financier dans le passé » sont des conditions sine qua non pour la reconnaissance du droit au séjour dont se prévaut le requérant ; le raisonnement de l'auteur de l'acte n'est pas suffisamment compréhensible ; les conditions légales sont interprétées de manière erronée par la partie défenderesse ; la partie défenderesse exige des preuves déraisonnable au vu des éléments de la cause et commet une erreur manifeste d'appréciation. En outre, au vu de l'ensemble des éléments en présence, il convient de constater que l'atteinte portée dans le droit fondamental du requérant est disproportionnée.

Il est en effet exposé, pour seule motivation :

La situation du requérant ainsi que celle de son frère doivent s'analyser au regard du lien de dépendance qui les unissait avec leur mère dans leur pays d'origine, et encore actuellement, Madame A. M. Le mariage avec le ressortissant belge a en effet été conclu postérieurement, et le requérant n'aurait pu être à la charge du ressortissant belge dès avant son départ d'Albanie, et ne l'est que depuis l'union de sa mère avec lui, forcément.

Ce lien de dépendance a été prouvé par plusieurs documents et explications, notamment le fait que le requérant était mineur, vivait sous le même toit que sa mère, et était scolarisé. Il est évident qu'il était à sa charge et dépendant d'elle.

La production d'une « attestation d'indigence dans le pays d'origine » ne peut être exigée, et a fortiori érigé en condition, dès lors que cette prise en charge peut être prouvée par toute voie de droit, que la dépendance d'un enfant mineur envers son parent avec lequel il réside est évidente et doit être présumée (CCE n°217 234 du 21.02.2019), et qu'il n'est pas permis de douter du soutien financier que la mère du requérant lui apportait, et lui apporte encore.

Il est évident que le requérant était pris en charge par sa mère en Albanie, et que, depuis l'union entre sa mère et le ressortissant belge, il est à leur charge.

Soulignons en outre l'erreur de la partie défenderesse en ce qu'elle apprécie le fait d'être « à charge » à la seule aune d'une attestation d'indigence et de preuves d'un soutien financier, ce qui est pourtant

différent. La dépendance sociale, affective et matérielle est pertinente. Lorsque des enfants habitent avec leur mère, il est évident qu'ils peuvent prouver cette qualité « à charge » par d'autres voies que la preuve de transferts financiers entre eux. En l'occurrence, l'hébergement des enfants par leur mère, le fait qu'ils l'ont accompagnée en Belgique, et résident avec elle, et l'ensemble des documents et explications produites, attestent à suffisance du fait qu'ils sont « à charge ».

Finalement, la motivation est trop peu précise et donc trop peu compréhensible, en ce qu'il n'est nullement précisé vis à vis de qui la partie défenderesse analyse cette qualité « à charge » (vis à vis de la mère ou du beau-père des requérants ?), ce qui vicie la motivation et empêche les requérants de comprendre à suffisance le raisonnement de l'auteur de l'acte, et donc d'exercer utilement leur droit de recours.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

In een eerste onderdeel is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing die de grond van de zaak betreft, diende te worden genomen door de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

Op 16.08.2018 werd een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van Dominique AERTS (Belg).

Vervolgens werd door de burgemeester van de gemeente Hoegaarden vastgesteld (op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken) dat niet alle gevraagde documenten werden door de heren BOCI overgemaakt (geen attest van onvermogen in het land van herkomst en geen bewijs van financiële steun in het verleden).

Aldus werd op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit terecht een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien in deze beslissing geen uitspraak wordt gedaan over de grond van de aanvraag, is de kritiek van verzoekende partij niet aan de orde en is de burgemeester van de gemeente Hoegaarden wel degelijk bevoegd om deze beslissing te nemen.

In een tweede onderdeel meent verzoekende partij dat de auteur van de bestreden beslissing niet identificeerbaar is, de bevoegdheid niet kan worden nagegaan en de handtekening ontbreekt.

De bestreden beslissing – samen gelezen met de akte van kennisgeving – maakt duidelijk dat de bestreden beslissing werd genomen door de burgemeester van de gemeente Hoegaarden, de heer Jean-Pierre TAVERNIERS. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat niet duidelijk zou zijn wie de auteur en diens bevoegdheid zou zijn.

Verder kan verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar tot nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten worden besloten wegens het feit dat er geen handtekening is geplaatst.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008). Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing (R.v.St. nr. 40466 van 23 september 1992)..

De beschouwingen van verzoekende partij zijn wederom niet dienstig.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor als zou de bestreden beslissing niet op geldige wijze zijn gemotiveerd.

Verzoekende partij verwijst naar een arrest nr. 150.838 dd. 14.08.2015 die naar analogie van toepassing is. Arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben in een continentale rechtstraditie evenwel geen precedenterwaarde.

Terwijl uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: er werden bepaalde documenten niet voorgelegd.

Ook werd in de bestreden beslissing terecht verwezen naar artikelen 51 en 52 van het Vreemdelingenbesluit, en uit de motieven blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

De bestreden beslissing is aldus wel degelijk afdoende gemotiveerd.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Verweerder merkt op in antwoord op een vierde onderdeel van verzoekende partij dat de burgemeester van de gemeente Hoegaarden wel degelijk vermocht vast te stellen dat er geen attest onvermogen en geen bewijs van financiële steun in het buitenland voorligt, en dat het verblijf dienvolgens geweigerd dient te worden.

In de bijlage 19ter werd gewezen op het feit dat binnen de drie maanden na de aanvraag, dus ten laatste op 15.11.2018, de volgende documenten moesten worden voorgelegd:

- Geboorteakte,
- Huwelijksakte S. M. en Aerts Dominique,
- Bewijs van inkomsten van de Belg,
- Ziekteverzekering die het hele gezin dekt en de betrokkene,
- Bewijs voldoende huisvesting,
- Attest onvermogen in het land van herkomst,
- Bewijs financiële steun in het verleden.

Uit de e-mailberichten dd. 22.11.2018 blijkt dat de volgende documenten werden overgemaakt:

- Geboorteakte van betrokkene,
- Geboorteakte van A. M.,
- Huwelijksakte A. M. en A. D.,
- Getuigschrift van de gezinssamenstelling in 2010 in Albanië,
- Bewijs van voldoende huisvesting,
- Bewijs van de inkomsten van A. D.,
- Ziekteverzekering,
- Diploma van de heer A. B. 'Bachelor in toegepaste economische wetenschappen',
- Loonfiches van de heer A. B. (werkend als student),
- Recente loonfiches van de heer G. B.,
- Attest van overeenkomst dd. 22.11.2018.

In zoverre verzoekende partij meent dat het voorleggen van de voormelde documenten niet noodzakelijk is en het 'ten laste zijn' kan worden bewezen door elk middel van recht, merkt verweerder op dat de vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn wel degelijk dient aan te tonen dat hij (financiële) steun ontving van de referentiepersoon en deze steun noodzakelijk was (en hij aldus onvermogen) en dit van in het land van herkomst.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant

bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Daar waar de burgemeester vaststelde dat geen stukken werden overgemaakt die een onderzoek naar deze voorwaarden, toelieten, vermocht hij om die reden het verblijf te weigeren.

Dit geldt zeker nu bij het indienen van de aanvraag ook uitdrukkelijk door de burgemeester werd verduidelijkt dat bewijzen inzake het onvermogen van in het land van herkomst en het ontvangen van financiële steun dienden te worden overgemaakt.

Verweerder wijst hieromtrent ook nog op de volgende rechtspraak waaruit blijkt dat voor wat betreft het begrip 'ten laste zijn' ook zeker een financieel element speelt:

"2.8 Verzoekster verwijst naar de Engelse tekst van de Europese Richtlijn voor wat het begrip "ten laste zijn" betreft en met name naar de term "afhankelijk zijn".

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG niet dienstig kan worden ingeroepen, laat staan de Engelse versie van de Richtlijn. Het begrip "ten laste van" wordt in Van Dale-Groot Woordenboek der Nederlandse taal, in de taalkundige betekenis omschreven als "voor rekening van, op kosten van", hetgeen erop wijst dat dit begrip eerder een financiële betekenis heeft (R.v.St., nr. 155.694, 1 maart 2006)." (R.v.V. nr. 5938 dd. 18.1.2008)

Het louter feit dat de gemachtigde van de Minister bij het onderzoek ten gronde over een appreciatiebevoegdheid beschikt, en er in de Vreemdelingenwet geen formele bewijsregeling is voorzien, verhindert niet dat de burgemeester – binnen zijn eigen appreciatiebevoegdheid – vaststelt dat geen stukken worden voorgelegd die in verband kunnen worden gebracht met het ten laste zijn, zoals dat begrip door het Hof van Justitie werd verduidelijkt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, doet de burgemeester van de gemeente Hoegaarden aldus geen uitspraak over de bewijswaarde van de voorgelegde documenten, en doet hij evenmin uitspraak over de grond van de zaak.

De burgemeester vermocht evenwel vast te stellen dat er geen documenten in zake het onvermogen in het land van herkomst en het ontvangen van financiële steun in het buitenland, werden voorgelegd, terwijl deze documenten nochtans wel noodzakelijk zijn voor de gemachtigde van de Minister om -in een latere fase- het 'ten laste zijn' van verzoekende partij te beoordelen.

Het onvermogen en de financiële steun kunnen wel degelijk door alle middelen van recht worden bewezen en de kritiek van verzoekende partij hieromtrent is niet dienstig.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet dienstig.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St.1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de burgemeester van de gemeente Hoegaarden geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden genomen.

Er is geen sprake van een schending van artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

De burgemeester handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een vierde onderdeel van het derde middel voert de verzoekende partij onder meer aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en niet correct is. Zij doet volgens haar uitschijnen dat het voorleggen van een attest van onvermogen in het land van herkomst en een bewijs van financiële afhankelijkheid in het verleden voorwaarden zijn voor de erkenning van het recht op verblijf. De verwerende partij stelt volgens de verzoekende partij onredelijke voorwaarden. Volgens de verzoekende partij moet de verwerende partij de situatie bekijken in het licht van de afhankelijkheidsband die verzoekende partij en haar broer met hun moeder hadden in het land van herkomst, en nog steeds. Het huwelijk van hun moeder met de Belgische referentiepersoon is pas gesloten na de aankomst van de verzoekende partij in België, en de verzoekende partij kon dan ook onmogelijk ten laste zijn van de Belg in het land van herkomst. Zij is dat volgens haar wel sinds haar moeder en de referentiepersoon samen zijn. Volgens de verzoekende partij kan die band van afhankelijkheid bewezen worden door meerdere documenten en verklaringen, namelijk het feit dat de verzoekende partij minderjarig was, samen leefde onder hetzelfde dak als haar moeder, en naar school ging. De verzoekende partij merkt ook op dat zij samen met haar moeder naar België is gekomen. Het is volgens de verzoekende partij evident dat zij ten laste was van haar moeder in het land van herkomst en dat zij sinds haar moeder samen is met de Belgische onderdaan, van hen beiden ten laste is.

Uit de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 16 augustus 2018 blijkt dat de verzoekende partij de aanvraag deed als bloedverwant in neerdalende lijn van A. D., de Belgische partner van haar moeder.

De in casu relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In casu weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij omdat zij niet binnen de gestelde termijn een attest van onvermogen in het land van herkomst of bewijs van financiële steun in het buitenland heeft voorgelegd.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat, in zoverre de verzoekende partij meent dat het voorleggen van de voormelde documenten niet noodzakelijk is en het ‘ten laste zijn’ kan worden bewezen door elk middel van recht, de vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn wel degelijk dient aan te tonen dat hij (financiële) steun ontving van de referentiepersoon en deze steun noodzakelijk was (en hij aldus onvermogen) en dit van in het land van herkomst. De verwerende partij geeft daarmee aan dat zij het voorleggen van een attest van onvermogen in het land van herkomst en een bewijs van financiële steun in het buitenland van de verzoekende partij verwacht in het kader van het aantonen van het ten laste zijn van de referentiepersoon. Hieruit blijkt dat de verwerende partij met het vereisen van

een attest van onvermogen in het land van herkomst en een bewijs van financiële steun in het buitenland doelt op steun van de referentiepersoon zelf.

De verzoekende partij haalt in het vierde onderdeel van haar derde middel onder meer aan dat zij onmogelijk kan bewijzen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, omdat haar moeder op dat moment nog geen relatie had met de referentiepersoon.

De verzoekende partij is geboren op 15 juni 1992, en volgens de verwerende partij werd door de verzoekende partij op 9 augustus 2011 een aankomstverklaring opgesteld. Op dat moment was de verzoekende partij dus 19 jaar. De verzoekende partij diende haar aanvraag in toen zij al ouder was dan 21 jaar, en zij moet daarom overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet aantonen “te hunnen laste” te zijn. De verzoekende partij haalt aan dat zij de afhankelijkheidsband met haar moeder in het land van herkomst heeft aangetoond met verschillende stukken en verklaringen, namelijk het feit dat zij minderjarig was, dat zij onder hetzelfde dak leefde als haar moeder, en naar school ging. Het is volgens de verzoekende partij dan ook evident dat zij in het land van herkomst afhankelijk was van haar moeder.

Uit de stukken van het administratief dossier, namelijk bijlage 19ter en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken ter staving van haar aanvraag, blijkt dat de “referentiepersoon” waarnaar de verwerende partij in de nota met opmerkingen verwijst, de Belgische partner van de moeder van de verzoekende partij is.

Het kan niet ontkend worden dat de burgemeester mag nagaan of de nodige documenten werden neergelegd opdat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag kan nagaan of voldaan is aan de vereiste van het ‘ten laste zijn’. De gemachtigde beschikt daarbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. In casu stelt de Raad echter vast dat het kennelijk onredelijk is te eisen dat de verzoekende partij stukken voorlegt die aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, met name de Belgische partner van haar moeder. Immers gaat de verwerende partij bij het vereisen van het voorleggen van dergelijke stukken met het oog op het beoordelen van het ten laste zijn van de verzoekende partij door de gemachtigde, voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

Door te eisen dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst, wordt van de verzoekende partij het onmogelijke vereist omdat, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift, de referentiepersoon voor haar komst naar België nog niet de partner van haar moeder was. Bovendien motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing niet waarom de verzoekende partij nog een bewijs van onvermogen in het land van herkomst en bewijzen van financiële steun zou moeten overleggen, terwijl de verzoekende partij verschillende elementen heeft aangevoerd waaruit volgens haar blijkt dat het evident is dat zij in het land van herkomst afhankelijk was van haar moeder.

Artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing te beperkend geïnterpreteerd wanneer het “ten laste zijn” enkel betrokken wordt op het ten laste zijn van de referentiepersoon en het neerleggen van stukken enkel in dit kader wordt vereist. In casu wordt door een dergelijke, te beperkte, interpretatie van de voormelde artikelen een invulling gegeven aan deze bepalingen waardoor onmogelijke vereisten in het kader van bewijsvoering van het “ten laste zijn” worden opgelegd aan de verzoekende partij.

De Raad merkt op dat de verklaringen van de verzoekende partij wat betreft de afhankelijkheid van haar moeder in het land van herkomst door de verwerende partij op zich bovendien niet worden betwist.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU